

PONIEDZIAŁEK 14 Luty
św. Cyryla i Metodego

17:00 + Ks. Wiesław Wett

17:30 - O zdrowie i Boże błogosławieństwo w rodzinie

WTOREK 15 Luty
Bl. Ks. Michała Sopoćki

17:00 + dusze w czyśćcu cierpiące

17:30 - w podziękowaniu za otrzymane łaski z prośną o Boże błogosławieństwo i łaskę zdrowia w rodzinie Piotra

ŚRODA 16 Luty

17:00 + rodzice: Maria, Franciszek Plinscy, rodzeństwo

CZWARTEK 17 Luty

17:00 + Ignacy Potrykus w 18 r. śm., Małgorzata

17:30 + rodzice: Anna i Zygmunt Jankowscy, dziadkowie Dombke

PIĄTEK 18 Luty

17:00 - Dzięczczynna za uzdrowienie z choroby

SOBOTA 19 Luty

17:00 - O zdrowie i opiekę MB. w rodzinie

VII NIEDZIELA zwykła
20 Luty

08:00 + Styn: Jan, Bronisława, Roman

10:30 + matka Anna w r śm., ojciec Stanisław

16:00 + Gerard Jeschke w r. ur.

MISERICORDIA DOMINI

PARAFIA RZYMSKOKATOLICKA MIŁOSIERDZIA BOŻEGO UL. GOŚCINNA 12,
84-120 CHŁAPOWO, TEL. 602 574 613 WWW.PARAFIA.CHLAPOWO.PL
Numeru parafii konta 58 8349 0002 0030 2696 2000 0010

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE
VI Niedziela Zwykła – 13 lutego 2022 r.

- 1. Jutro przypada święto Cyryla i Metodego – patronów Europy**
- 2. Bóg zapłać za ofiary złożone na cele budowlane i na sprzątanie kościoła. Zgodnie z tym, co zostało powiedziane w rocznym sprawozdaniu najbliższe inwestycje będą dotyczyć termomodernizacji plebanii i porządkowania parkingu. Potem wrócimy do elewacji kościoła. Za tydzień ponowiona zbiórka do puszek na ten cel. Ostatnia jest planowana w Popielec. Po rekolekcjach ogrzewanie wyłączamy.**
- 3. Przy wyjściu z kościoła do nabycia Gość Niedzielny i Biuletyn Misericordia Domini.**
- 4. Na 11 marca planuję jednodniową wycieczkę do Gdańska (część druga). W programie: centrum Hevelianum, Oliwa i Westerplatte, wspólny obiad (cena to 120 PLN obejmująca posiłek i bilety wstępu) zaś na 26 marca wycieczkę na Mierzeję Wiślaną. W programie nawiedzenie kościoła morskiego w Stegnie Gdańskiej, zwiedzanie obozu koncentracyjnego Stutthof i pobyt w Krynicy Morskiej połączony z obiadem (cena to 150 PLN) . Po drodze zobaczymy budowany kanał przez Mierzeję Wiślaną.**
- 5. W zakrystii wystawiona jest już lista chętnych na adorację nocną z Wielkiego Czwartku na Wielki Piątek i z Wielkiego Piątku na Wielką Sobotę.**

ks. proboszcz Sławomir Skoblik

Zapowiedzi przedślubne:

- Oskar Jakub Lemke, kawaler, zam. Starzyński Dwór**
- Aleksandra Małgorzata Bigott, panna, zam. Chłapowo**

Michał Sopoćko urodził się 1 listopada 1888 roku w Juszewszczyźnie (zwanej też Nowosadami) w powiecie oszmiańskim na Wileńszczyźnie w ubogiej rodzinie szlacheckiej, pielęgnującej tradycje patriotyczne. Mimo problemów materialnych rodzice zadbali o podstawowe wykształcenie dzieci. Wybór drogi życiowej i wczesne odczytanie powołania Michał zawdzięcza moralnej postawie rodziców, ich głębokiej pobożności i miłości rodzicielskiej. Rodzina wspólnie modliła się i razem regularnie dojeżdżała wozem konnym na nabożeństwa do odległego o 18 km kościoła parafialnego.

Po ukończeniu szkoły miejskiej w Oszmianie, w 1910 r. Sopoćko rozpoczął czteroletnie studia w seminarium duchownym w Wilnie. Naukę mógł kontynuować dzięki zapomnodze przyznanej mu przez rektora. Świecenia kapłańskie otrzymał 15 czerwca 1914 r. Kapłańską posługę rozpoczął jako wikariusz w parafii Taboryszki koło Wilna.

W 1918 r. otrzymał pozwolenie na wyjazd do Warszawy, do studia na Wydziale Teologicznym UW. Jednak choroba, a później działania wojenne uniemożliwiły mu podjęcie studiów. Zgłosił się na ochotnika do duszpasterstwa wojskowego. Prowadził działalność duszpasterską w szpitalu polowym i wśród walczących na froncie żołnierzy. Starał się wykonywać swoją posługę jak najlepiej mimo kolejnych kłopotów zdrowotnych. W 1919 r. Uniwersytet Warszawski wznowił działalność i ks. Sopoćko zapisał się na sekcję teologii moralnej oraz na wykłady z prawa i filozofii, które ukończył magisterium w 1923 r.; trzy lata później uzyskał tam tytuł doktora teologii. W latach 1922-1924 studiował także w Wyższym Instytucie Pedagogicznym. W czasie studiów był nadal kapłanem wojskowym (aż do roku 1929).

W 1924 roku powrócił do rodzimej diecezji; w 1927 roku został mianowany ojcem duchownym, a rok potem - wykładowcą w Seminarium Duchownym i na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie.

Po 1932 r. poświęcił się głównie pracy naukowej. Podjął naukę języków: niemieckiego, angielskiego i francuskiego, których znajomość ułatwiła mu studiowanie. Habilitował się w 1934 r. na Uniwersytecie Warszawskim. Pracy dydaktyczno-naukowej oddawał się aż do II wojny światowej. Pozostawił po sobie liczne publikacje z tego okresu.

Od 1932 r. był spowiednikiem sióstr ze Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia. Tam spotkał siostrę Faustynę Kowalską, która od maja 1933 r.

została jego penitentką. Spotkanie to okazało się ważne dla obojga. Ona znalazła w nim mądrego spowiednika, który był inspiratorem powstania jej Dzienniczka Duchowego, a on za jej przyczyną stał się czcicielem Miłosierdzia Bożego i stworzył podstawy teologiczne tego kultu. W Dzienniczku siostra Faustyna zapisała obietnicę Pana Jezusa, dotyczącą jej spowiednika, ks. Michała Sopoćki, który pomagał jej przekazać prawdę o Miłosierdziu Bożym: Tyle koron będzie w koronie jego, ile dusz się zbawi przez dzieło to.

Nie za pomyślność w pracy, ale za cierpienie nagradzam (Dzienniczek, 90). W czasie okupacji niemieckiej, aby uniknąć aresztowania, musiał ukrywać się w okolicach Wilna. Był założycielem zgromadzenia zakonnego Sióstr Jezusa Miłosiernego (1941). Od 1944 r., gdy Seminarium Duchowne w Wilnie wznowiło działalność, wykładał w nim aż do jego zamknięcia przez władze radzieckie. Ponieważ groziło mu aresztowanie, wyjechał w 1947 roku do Białegostoku, gdzie w seminarium wykładał pedagogikę, katechetykę, homiletykę, teologię pastoralną i ascetyczną. Uczył też języków łacińskiego i rosyjskiego.

Jeszcze przed wojną zaczął prowadzić intensywną akcję trzeźwościową w ramach Społecznego Komitetu Przeciwalkoholowego. W latach 50. zorganizował szereg kursów katechetycznych dla zakonnic i osób świeckich, a także wykłady otwarte o tematyce religijnej przy parafii farnej w Białymstoku. W 1962 r. przeszedł na emeryturę, ale do końca swych dni uczestniczył aktywnie w życiu diecezji, pracował naukowo i publikował. Zmarł w domu Sióstr Misjonarek przy ul. Poleskiej 15 lutego 1975 r., w dzień wspomnienia świętego Faustyna, patrona siostry Faustyny Kowalskiej. Został pochowany na cmentarzu w Białymstoku. 30 listopada 1988 r. dokonano ekshumacji jego doczesnych szczątków w celu przeniesienia ich do Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Białymstoku. 28 września 2008 r. w tym właśnie sanktuarium miała miejsce uroczysta beatyfikacja ks. Michała. Jego relikwie uroczystie wprowadzimy do parafii w wigilię uroczystości odpustowej ku czci Miłosierdzia Bożego w dniu 23.04.2020 roku.